

Sygn. akt II KZ 49/19

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

w sprawie R. P.

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 stycznia 2020 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt II KO (...),

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

wobec jego oczywistej bezzasadności,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

R. P. złożył wniosek o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym w części wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 stycznia 2016 r., sygn. akt XII K (...). Wskazał, że podstawą wznowienia postępowania jest „art. 540 § 1 pkt 2 ppkt a”. Podniósł, że wskazywany w akcie oskarżenia mefedron w 2010 r. nie był objęty ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii, wobec czego został skazany

za czyn, który nie stanowił przestępstwa w czasie jego popełnienia. Zakwestionował także ocenę dowodów i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne w zakresie przypisanego mu sprawstwa. Postanowieniem z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt II KO 71/17 Sąd Najwyższy, w trybie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności.

Od tego postanowienia zażalenie wniósł R. P., który argumentował, że wprowadzenie w 2018 r. nowelizacji ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, rozszerzającej karalność na tzw. dopalacze i ich pochodne, wskazuje na znaczne prawdopodobieństwo wadliwości wyroku z dnia 13 stycznia 2016 r., gdyż w tamtym czasie ustawa nie uwzględniała wszystkich pochodnych tzw. mefedronu, a zgodnie z twierdzeniem powołanego w sprawie biegłego nie można było stwierdzić, czy dana substancja była „objęta” ustawą bez jej szczegółowego zbadania. W przekonaniu autora zażalenia wprowadzenie wspomnianej nowelizacji należy uznać za nowy fakt wskazujący na wadliwość wyroku skazującego w sprawie, której dotyczy wniosek o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Przedstawiona w nim argumentacja w najmniejszym stopniu nie podważa zasadności stanowiska wyrażonego w zaskarżonym postanowieniu, a jedynie powtarza twierdzenia zawarte we wniosku o wznowienie, do których odniósł się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt II KO (...). Trafnie uznał w nim, że zmiany w wykazie substancji psychotropowych, który stanowił załącznik nr 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nie wpisują się w podstawę wznowienia postępowania *propter nova* (art. 540 § 2 pkt 2 lit. a k.p.k.). Oczywiste jest bowiem to, że zmiany normatywne, rzutujące nawet na zakres kryminalizacji określonych czynów, nie są nowymi faktami lub dowodami, a zatem nie mogą podważać prawdziwości ustaleń faktycznych, poczynionych w danej sprawie przez orzekające sądy.

Nie bez racji Sąd Najwyższy stwierdził, że inicjatywa skazanego sprowadza się do podważania przeprowadzonej w toku postępowania oceny materiału dowodowego pozyskanego w sprawie. W tym kontekście należy podkreślić, że

instytucja wznowienia postępowania nie służy ponownej weryfikacji poprawności oceny dowodów i poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o ściśle określonych podstawach, których szczególna doniosłość uzasadnia wzruszenie prawomocnego orzeczenia. Na marginesie trzeba też zaznaczyć, na co zwrócono już uwagę w zaskarżonym postanowieniu, że „mefedron” (4-metylometkatynon), stanowiący przedmiot czynności wykonawczej przypisanego skazanemu przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, został ujęty w wykazie substancji psychotropowych za sprawą nowelizacji ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, dokonanej ustawą z dnia 20 czerwca 2010 r. (Dz.U.2010.143.962), która weszła w życie 25 sierpnia 2010 r., nie zaś w wyniku jakiegokolwiek nowelizacji wspomnianej ustawy, jaka nastąpiła w 2018 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.